

Georg Kühlewind Alapítvány

Századik hírlevél

Alapítványunk 100. hírlevelében **Lao Ce Tao te King** című művének első részét olvashatják, mely az *Útról* szól. A második részt következő hírlevelünkben közöljük.

Fenyő Ervin

*

Lao Ce

(i. e. 6. században élt kínai bölcselő és filozófus)

Tao te King

Az Út és Erény könyve

Fordította: Weöres Sándor

AZ ÚT

1

Az *út*, mely szóba-fogható,
nem az öröktől-való;
a szó, mely rája-mondható,
nem az örök szó.
Ha neve nincs: ég s föld alapja;
ha neve van: minden dolgok anyja.
Ezért:
aki vágytalan,
a nagy titkot megfejltheti;
de ha vágya van,
csak a dolgokat szemlélheti.
E kettő mögött közös a forrás,
csupán nevük más.
Közösségük: csoda,
s egyik csodától a másik felé tárul
a nagy titok kapuja.

2

Mikor a szépet megismerik,
felbukkan a rút is;
mikor a jót megismerik,
felbukkan a rossz is.
Lét és nemlét szüli egymást,
nehéz és könnyű megalkotja egymást,
hosszú és rövid alakítja egymást,
magas és mély kulcsolja egymást,
sok hang összeolvastja egymást,
korábbi s későbbi követi egymást.
Ezért a bölcs
sürgés nélkül működik,
szó nélkül tanít,
nézi az áramlást és hagyja, nem erőlködik,
alkot, de művét nem birtokolja,
cselekszik, de nem ragaszkodik,
beteljesült művét nem félti,
s mert magának nem őrzi,
el se veszíti.

3

Ha nem emelik fel az okosakat,
a nép közt rend és béke fakad;
ha nem kell többé a ritka, drága,
megszűnik a nép kirablása;
ha nem a vágy uralkodik,
a nép szíve megnyughatik.
Ezért a bölcs
a szívet kiüríti,
a gyomrot teletölti,
a sóvárgást gyengíti,
a csontot erősíti,
hogy az emberek ne tudjanak, ne vágyjanak,
az okosak veszteg maradjanak.
A nem-sürgés ez
és rend és békesség lesz.

4

Az *út* üres,
de működését abba sose hagyja.
És mélységes,
mindennek ősatya.
Élét tompítja,
görceit oldja,
fényét fakítja,
elvegyül porba.

Megfoghatatlan
és mégis van.
Én nem tudom, ki a szülője,
de vénebb, mint a tünemények őse.

5

Az ég és föld nem emberi:
néki a dolgok, mint szalma-kutyák.
A bölcs ember sem emberi:
néki a lények, mint szalma-kutyák.
Az ég és föld közötti tér,
akár a fujtató,
üres és nem szakad be,
mozog és egyre több száll belőle:
kell rá szó, ezernyi;
jobb némán befelé figyelni.

6

Csodálatos asszonynak hívják:
ő a völgy örök szelleme.
A csodálatos asszony kapuja
ég s föld gyökere.
Végtelenül munkálkodik,
nem fárad el sose.

7

Örök az ég és örök a föld.
Azért örök az ég s a föld,
mert nem önmagukért élnek,
ezért nem fogy belőlük az élet.
Éppígy a bölcs:
hátrahúzódik, ezért halad,
nem őrzi magát, ezért megmarad.
Így van:
saját érdeke nem űzi sose,
ezért teljesül saját érdeke.

8

A legfőbb jó a vízhez hasonló:
mindennek hasznos, de nem harcos;
az alantasban is jelenlevő:
a víz az *út*-hoz hasonló.
Az élet a földet kövesse,
a szív a benső mélyet kövesse;
a barátság az emberit kövesse,
a beszéd a valót kövesse,

az uralom a rendet kövesse,
a szolgálat a lehető kövesse,
a tett a kellő időt kövesse.
Ha készséges, de nem erőszakos:
nem kél zúgolódás semerre.

9

Aki tölt színültig:
jobb, ha előbb abbahagyja.
Aki túl-élesre fen:
élet hamar kicsorbítja.
Arannyal, ékkövel teli kamra:
megőrizni senkise bírja.
Kincs, gőg, rang egyszerre:
mekkora szerencsétlenség!
Alkotni, adni, majd visszavonulni:
ez az égi bölcsesség.

10

Aki teste-lelke egységét megőrzi,
azt a kétség nem bontja meg.
Aki természetét szelíddé simítja,
egyszerű, mint az újszülött gyerek.
Aki látását megtisztítja,
elkerüli a tévedéseket.
A nép megnyerése, ország kormányzása
nem kíván tudós elméletet.
Ég s föld kapui nyílnak-csukódnak,
nyugalmasak és békességeseek.
E tudásból kibontakozik
a sürgés-nélküli cselekedet.
Megszülni és felnevelni,
létrehozni és nem kívánni,
megalkotni és nem birtokolni,
hatalmaskodás nélkül vezetni:
ezt kell a legnagyobb jónak nevezni.

11

Harminc küllő kerít egy kerékagyat,
de köztük üresség rejlik:
a kerék ezért használható.
Agyagból formálják az edényt,
de benne üresség rejlik:
az edény ezért használható.
A házon ajtót-ablakot nyitnak,
mert belül üresség rejlik:
a ház ezért használható.

Így hasznos a létező
és hasznot-adó a nemlétező.

12

Látást az öt szín tompít,
hallást az öt hang tompít,
ízlelést az öt íz tompít,
a vágatás, vadászat megbolondít,
a nehezen elérhető mind bűnbe lódít.
Ezért a bölcs
nem a szemét, inkább a gyomrát tömi,
neki nem a távoli kell, hanem a közeli.

13

Dicsőség, szégyen: egyforma félelem.
A rang: az élet legnagyobb csapása.
Dicsőség, szégyen: mért csak félelem?
Mert a dicsőséget a közemberek
szorongva nyerik el,
szorongva vesznek el.
A dicsőség is, szégyen is, csak pusztán félelem.
A rang mért az élet csapása?
Mert legnagyobb csapás
az önszeretet.
Ha nincs bennem önszeretet,
ugyan mi bajom lehet?
Ezért:
a világegyetem élő kiválóságára
bízható a világ;
és a világegyetem élő jóságára
építhető a világ.

14

Ránézek, de nem látom,
ezért neve: nem látható.
Hallgatom, de nem hallom,
ezért neve: nem hallható.
Megragadnám, de meg nem foghatom,
ezért neve: a legparányibb.
E három titok
egységbe olvad.
Felszíne sem világos,
alapja sem homályos,
végtelen, névtelen,
visszavezet a nemlétbe szüntelen.
Neve: formátlan forma,
tárgy-nélküli kép,

neve: a sötét.
Szembetérek s nem látom arcát,
követem és nem látom hátát.
Az őskor útját birtokolva
s a jelenkort általa megragadva
rálátni mindenek eredetére:
ez az *út* vezető-füzére.

15

Hajdan az ihletettek
ismerték a rejtőzöt és rejtettet,
de őket mélyükig nem ismerte senki.
Mert nem lehetett őket megismerni,
a kép róluk csak ennyi:
mint téli folyón átkelők, vigyáztak,
mint szomszédaitól félők, figyeltek,
mint a vendégek, tartózkodtak,
mint olvadó jégen, óvakodtak,
mint a rönk-fa, egyszerűek voltak,
mint a völgykatlan, mélységesek voltak,
mint a homály, át nem derengtek.
Nyugalmukat bizton őrizve
formáltak a szennyeseből tisztát.
Az örök áramlással békességben,
ismerték az élet nyitját.
Az *út*-on jártak, mérték nélkül nem vágyakoztak,
s mert mohók sose voltak,
megelégedtek a létezővel és újat nem alkottak.

16

Ahol megvalósul a teljes üresség,
ott a nyugalom tisztán megmarad,
minden növekszik a maga rendjén,
az örök áramlásban körbe-halad.
Minden virul, terem,
s a kezdethez visszatér szüntelen.
A kezdethez visszatérés: a béke.
A béke: az élet visszatérte.
Az élet visszatérte: állandóság.
Az állandóság tudása: világosság.
Az állandóság nem-tudása: vakság, zűrzavar.
Aki az állandót ismeri, bölcs lesz,
aki bölcs lett, igazságos lesz,
aki igazságos lett, király lesz,
a király az eget követi,
az ég az *út*-at követi,
az *út* örökkévaló,
és minden rendjén-való.

17

A kicsinyek tudták, hogy vannak nagyok.
Szerették, felemelték,
aztán rettegték,
végül megvetették.
Aki hűtlen,
hívet nem lel.
De ha ígérete szerint cselekszik,
munkája sikerül, érdeme növekszik,
és a nép azt mondja rája:
"A természet útját járja".

18

Mikor a nagy *út*-at semmibe dobták,
megjelent az *erkölcs és méltányosság*.
Mikor kezdődött az okoskodás,
megjelent a nagy hazudozás.
Mikor a hat rokon összeveszett,
megjelent a *gyermeki tisztelet és szülői szeretet*.
Mikor zavaros az ország,
megjelennek a hűséges szolgák.

19

Ha eldobják az okosságot, a tudósságot,
akkor lesz a nép százszor áldott.
Ha eldobják az *erkölcsöt*, a *méltányosságot*,
gyermeki tisztelet, *szülői szeretet* vezet a sokaságot.
Ha megszüntetik a ravaszságot, a hasznosságot,
nem lesznek többé tolvajok, betyárok.
Három jele a kevés-bölcsességnek.
Mutassák meg az ember-népnek
az egyszerűséget, az épséget,
hogy az önzésnek, az epedésnek vessenek féket.

20

Hagyd el a tanultságod
és meg nem bánod.
Ígéret és ígéretés:
mi különbség?
Jó és rossz:
mily különbség!
De amitől mindenki retten,
azt nem vethetjük félre büntetlen.
Ó, zúr!

Még minden rendezetlen!
Ám az emberek ragyognak folyton,
mint ünnepi lakomán,
vagy tavasz-érkezéskor a tornyon.
Egyedül én vagyok nyugodt,
nem állok a fénybe,
akár a még világra-nem-hozott.
Forgok az áramlásban,
nem lel szilárd helyet a lábam;
mindenkinek van bőviben,
csupán nekem nincs semmi sem:
lám, bolond szív jutott nekem!
Ó, zűrzavar!
A közönséges emberek ragyognak,
homályban én vagyok csak;
a közönséges emberek mind szemfülesek,
közönyös én vagyok csak.
Örvénylő tenger ragad magával,
sodródom, nincs megállásom.
Mindenkinek megvan a dolga,
bolondnak, durvának csak én mutatkozom.
Egyedül én vagyok más, mint az emberek,
mert az ős-forrásból táplálkozom.

21

A hatalmas *erény* változatai
az *út*-at követik.
Az *út* magában-véve
árny és köd.
Köd és árny,
hol képek rejlenek.
Árny és köd,
hol dolgok rejlenek.
Mélység, köd,
hol magvak rejlenek.
Létük: valóság,
belük: igazság.
Óskortól máig
nem kallódott el a neve:
általa megnevezhető mindennek kezdete.
Mindennek kezdetét mint tudhatom?
Csupán vele.

22

A hiányos kikerekül,
a görbe kiegyenesül,
az üres megtelik,
az elvéhédht újjáalakul,

a kevés megsokasul,
a sok megzavar.
Ezért a bölcs
az egy-egészet óvja:
ő a világ példája.
Nem áll a fénybe,
ezért fényes,
magát nem hirdeti,
ezért híres,
magát nem dicséri,
ezért dicső,
magát nem kínálja,
ezért vezető.
Nem indul küzdelembe,
ezért senkise győz felette.
A régiek megmondották:
A hiányos kikerekül.
Nem holmi üres szó.
Az igazi, a teljes: minden fölé terül.

23

A kevés szó, mint a természet:
az erős szél nem fúj egy reggelen át,
a zápor nem tart egész napon át.
Küldője:
ég s föld.
Nem alkot maradandót az ég s föld,
még-úgy-sem az ember.
Ezért
az *út*-on járjon az ember,
akkor közös az *út*-tal,
az erényes közös az erénnyel,
a vesztő közös a veszteséggel.
Aki közös az *út*-tal,
az *út*-at elnyeri.
Aki közös az erénnyel,
az erényt elnyeri.
Aki közös a veszteséggel,
a vesztettet elnyeri.
S aki kétségben imbolyog,
annak szavát senkise hiszi.

24

A lábujjhegyre ágaskodó
nem áll sokáig,
a nagy léptekkel rohanó
nem megy sokáig,
a fénybe-álló

nem lesz fényes,
a magát-hirdető
nem lesz híres,
a magát-dicsérő
nem lesz dicső,
a magát-kínáló
nem lesz vezető.
Ezek az *út*-on:
rohadék, hulladék,
utálkozva elkerülik,
az *út*-on járó rá se lép.

25

Íme az ős-zűrből keletkezett,
az ég és föld előtt született:
mily békés, mily üres!
Magában van, nem változik,
zavartalan mindenütt működik.
Ő az ég-alattinak anyja.
Nevét nem ismerem,
kisebb nevén *út*-nak mondom,
elmém szerint nagynak mondom,
a nagyot távolodónak mondom,
a távolodót eltűnőnek mondom,
az eltűnőt visszatérőnek mondom.
Ezért
nagy az *út*,
az ég,
a föld
s a király.
A világon négy nagy létezik
s a király köztük az egyik.
Az ember a földet követi,
a föld az eget követi,
az ég az *út*-at követi,
az *út* önnön rendjét követi.

26

A nehéz a könnyű alapja,
a nyugalom a mozgás apja.
Ezért a bölcs
naphosszat munkálkodva,
szekere terhét el nem hagyja.
Ragyogót nem remél,
teljes békében, veszteg él.
Aki tízezer szekér gazdája,
néz a világba, nem lát önmagába.

Aki könnyelmű, elveszti alapját,
aki nyugtalan, elveszti apját

27

Az óvatos vándor nem hagy lábnyomot;
a gondos-beszédű nem kelt haragot;
jó számolónak nem kell tábla;
ki ajtót zárni tud, zár nélkül is bezárja,
hogy ki nem nyitják;
ki csomót kötni tud, kötél nélkül is megköti,
ki nem bogozzák.

Ezért a bölcs
vigyáz az emberekre,
senkit meg nem vetve;
ügyel a létezőkre,
semmit el nem vetve.
Ez a kétszeres világosság.
A jó a rossznak tanítója,
a rossz a jónak támasztója.
Ha nem becsülik tanítóikat,
ha nem szeretik támasztóikat:
olyan a legbölcsebb, mint a legvakabb.
Íme a legmélyebb és legsúlyosabb.

28

Aki tudja férfi-hatalmát,
mégis őrzi nő-lágyságát:
hegyi-ér a világon.
Aki hegyi-ér a világon,
az *erény*-t el nem vesztette,
csecsemő marad örökre.

Aki tudja fehérségét,
mégis őrzi feketeségét:
példa a világon.
Aki példa a világon,
az *erény*-nyel összeillő,
állandóhoz visszatérő.

Aki tudja dicsőségét,
mégis őrzi rejtettségét:
völgy a világon.
Aki völgy a világon,
erény-ben lesz tökéletes,
egyszerű és természetes.

A természetes elhal: eszköz lesz, erő,
a bölcs él vele,

így lesz vezető;
ezért:
a rendhez nem kell a had ereje.

29

Aki erőszakkal birodalmat foglal,
kudarcot vall: ez a tapasztalat.
Az ég-alatti, mint csodálatos urna:
sérteni nem szabad,
aki érinti, sem érinti,
aki megfogja, elveszíti.
Ezért mindennek rendje-sorja:
halad egyik, követi másik,
virul egyik, hervad másik,
erősül egyik, gyengül másik,
keletkezik egyik, elenyész másik.
Ezért a bölcs
kerüli a túláradót,
kerüli a hivalkodót,
kerüli a kápráztatót.

30

Aki az *út*-on járva urát szolgálja,
nem igaz le országokat hadsereggel,
hiszen őellene is fordul a dárda.
Hol had vonult,
tövis lepi a rétet,
nagy harc után
jönnek ínséges évek.
Az eszes: győz és megtorpan,
nem tobzódik a diadalban,
győz és nem magasodik,
győz és nem cifrálkodik,
győz és nem kevélykedik,
győz, mert győzni kényszerítettik,
győz, de sohasem erőszakoskodik.
Olykor a lények már ifjan vének,
ellene szegülnek az *út* rendjének,
s ha így van: korán sírba térnek.

31

A legszebb hadsereg is a csapás eszköze,
mindenféle gyűlöletes,
az *út*-on járó nem él vele.
A nemesnek békében balról a helye,
háborúban jobbról a helye.
A had a csapásnak eszköze;

nem a nemesnek eszköze;
ha rákényszerül, csak akkor él vele,
a béke az ő ereje.
Győz és nem kevélykedik.
Aki győztesként előre-nyomul,
az ember-irtásnak örül;
aki az ember-irtásnak örül,
gyűlöletet fakaszt az ég alatt.
A bőség balról tér be,
a jajszó jobbról tér be.
Balról a szárnyvezér,
jobbról a fővezér:
temetéssel fölér.
Az ember-irtás
siralom, gyötrelem,
gyász-szertartás a harci győzelem.

32

Az *út* folytonos és névtelen.
Az *ős*-egyszerűség parányi,
mégse bírja senki leigázni.
Ha fejedelmek, királyok megőrzik:
minden önként behódol nékik.
Ég s föld összezsengne-bongna,
édes harmatot hullatna,
és a nép mind, nem parancsra, megnyugodna.
Hol fellép a rendtartás: fellép a név;
s mert már fellépett a név,
ismerni kell a határokat
s így elkerülni a csapásokat.
Az *út* e világban,
mint hegyi patak, mely folyóba és tengerbe szakad.

33

Okos, aki érti az embereket;
aki önmagát érti: ihletett.
Hatalmas, aki másokat legyőz;
aki önmagát legyőzi: erős.
Aki törekszik: nincs híján akaratnak;
aki megelégszik: gazdag.
Aki nem veszti természetét: hosszúéletű;
aki nem veszti emlékezetét: örökéletű.

34

A hatalmas *út* szerteárad,
jelen van jobbra-balra.
Minden általa létezik,

soha meg nem torpanva.
Működik, de rejtve, hírt nem akarva.
Mindent nevel,
de nem irányít,
nincsen vágya,
ezért neve: kicsiny.
Minden visszatér hozzája,
de nem irányít,
ezért neve: nagy.
Sose hatalmaskodó,
ezért neve: hatalmas.

35

Aki a nagy mintát követi,
annak hódol az ég-alatti.
Hozzája fordulnak, mert kárt nem okozhat,
csak békét, nyugalmat,
muzsikát, vigalmat,
táplálékot ad a vándoroknak.
Mikor az *út*-ról szólal,
a szó ízetlen, sóatlan.
Aki ránéz, nem látja,
aki hallgatja, nem hallja,
de nem-fogyó kincs annak, ki érti.

36

Amit összenyomnak,
kiszélesedik,
amit gyengítenek,
megerősödik,
amit megölnének,
nem marad meddő,
aki lopna,
az lesz a vesztő.
De épp ezt nem értik.
A gyenge legyőzi az erőseket, a lágy a keményet.
A hal megfúl, ha elhagyja a mélyet.
Az állam éles fegyvereit
ne villogtassák a népnek.

37

Az *út* örök és tétlen,
mégis mindent végbevisz észrevétlen.
Ha fejedelmek, királyok megőrzik,
minden magától rendeződik.
Ha kapálóznak és intéznek,
letöri őket a titkos természet.

Vágytalan a titkos természet,
s a vágy hiánya: béke,
az ég alatt a rend teljessége.